

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 151/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Silviou Benhatchi, advokátkou, Floriánska 16, Košice, proti postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Dunajskej strede v konaní ČVS: ORP-319/1-VYS-DS-2018, ČVS: ORP-688/2-VYS-DS-2018 a ČVS: ORP-781/1-VYS-DS-2018, postupu Okresnej prokuratúry Dunajská Streda v konaní sp. zn. 1 Pv 258/18/2201 a postupu Okresného súdu Dunajská Streda v konaní sp. zn. 4T/33/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na pojednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom v záhlaví uvedených orgánov verejnej moci v napadnutých konaniach. Žiada prikázať okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov a priznať mu finančné zadost'učinenie 6 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská a sťažnostná argumentácia

2. Uzneseniami vyšetrovateľky okresného riaditeľstva ČVS: ORP-319/1-VYS-DS-2018 zo 6. júla 2018, 22. novembra 2018 a 10. decembra 2018 bolo sťažovateľovi opakovane vznesené obvinenie pre ten istý pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona, uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva ČVS: ORP-688/2-VYS-DS-2018

z 18. decembra 2018 mu bolo vznesené obvinenie pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona a uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva ČVS: ORP-781/1-VYS-DS-2018 z 10. januára 2019 mu bolo vznesené obvinenie pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

3. V prípravnom konaní boli uvedené trestné stíhania spojené na spoločné konanie a po skončení vyšetrovania prokurátorka okresnej prokuratúry 8. apríla 2021 podala pod č. k. 1 Pv 258/18/2201-55 na sťažovateľa obžalobu, o ktorej okresný súd koná pod sp. zn. 4T/33/2021.

4. Od vznesenia obvinenia v prvom prípade (6. júla 2018) do podania obžaloby uplynuli 2 roky a 9 mesiacov, čo je podľa sťažovateľa vzhľadom na povahu veci a okolnosti prípadu nepomeraná dĺžka konania orgánov činných v trestnom konaní.

5. Dĺžka napadnutého konania pred okresným súdom je od podania obžaloby viac ako 3 roky a 7 mesiacov, čo podľa sťažovateľa samo osebe postačuje na konštatovanie neprimeranej dĺžky konania. K uvedenému pristupuje skutočnosť, že vo veci je možné predpokladať zmenu v osobe zákonného sudcu, čoho následkom bude zopakovanie celého dokazovania.

6. Sťažovateľ poukazuje na to, že v prejednávanom prípade ide o tri prečiny, ktorých povaha nie je právne ani skutkovo zložitá. Posudzovaná vec sa tak nevymyká bežnej rozhodovacej činnosti trestných súdov. Zároveň svojím správaním nijako neprispel k dĺžke konania a po celý čas bol k dispozícii orgánom činným v trestnom konaní a súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom orgánov činných v trestnom konaní v napadnutých konaniach:

7. Postup vyšetrovateľa pri úkonoch podľa Trestného poriadku podlieha dozoru prokuratúry tak, ako to vyplýva z § 230 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní vykonáva prokurátor. Dozor prokurátora v prípravnom konaní sa vykonáva nielen z úradnej moci (*ex officio*), ale aj na základe osobitného návrhu tak, ako to vyplýva z § 210 Trestného poriadku, podľa ktorého obvinený, poškodený a zúčastnená osoba majú právo žiadať prokurátora, aby bol preskúmaný postup policajta, najmä aby boli odstránené prieťahy alebo iné nedostatky vo vyšetrovaní s tým, že prokurátor je povinný žiadosť preskúmať a o výsledku žiadateľa upovedomiť. Preto je v právomoci prokurátora preskúmať akýkoľvek postup vyšetrovateľa v trestnom konaní a vyjadriť sa k tomu, či bol v súlade so zákonom. Táto právomoc prokurátora je však obmedzená subjektmi, ktoré sa ho môžu domáhať. Sťažovateľ mal v danej veci procesné postavenie obvineného, a preto mu nič nebránilo v tom, aby sa odstránenia porušenia svojich práv postupom vyšetrovateľa domáhal postupom podľa § 210 Trestného poriadku (porovnaj III. ÚS 455/2022). V ústavnej sťažnosti a jej prílohách sťažovateľ využitie tohto prostriedku nápravy netvrdil, tým menej preukázal. Z uvedeného vyplýva, že vzhľadom na skutočnosť, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, vo vzťahu k postupu okresného riaditeľstva v napadnutom konaní bolo potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd ďalej konštatuje, že v ústavnej sťažnosti absentuje sťažnostná argumentácia, ktorá by umožnila reálne posúdenie rozporovaného postupu okresnej prokuratúry v napadnutom konaní vo vzťahu k uplatneným právam sťažovateľa. Sťažovateľ sa obmedzuje len na všeobecné tvrdenie o neprimeranej dĺžke konania od vznesenia obvinenia do podania obžaloby, avšak prípadné obdobia nečinnosti okresnej prokuratúry v napadnutom konaní nijako nekonkretizoval. Sťažovateľ tiež neuviedol, v čom mala spočívať alebo ako sa prejavila prípadná neefektívnosť alebo nesústredenosť v postupe okresnej prokuratúry. Z ústavnej sťažnosti preto nie je zrejmé, akým presne špecifikovaným postupom okresnej prokuratúry v napadnutom konaní mali byť porušené práva sťažovateľa. Uvedenie tejto náležitosti pritom v predmetnej veci nebolo nepodstatné, keďže podľa zistenia ústavného súdu bola trestná vec sťažovateľa predložená prokuratúre na účel podania obžaloby 25. marca 2021 a obžalobu prokuratúra podala 8. apríla 2021, teda po dvoch týždňoch. V tejto časti preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť z dôvodu jej nedostatočného odôvodnenia ako nespĺňajúcu náležitosti ustanovené zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom okresného súdu v napadnutom konaní:

9. Podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku ak je dôvodný predpoklad, že došlo k priet'ahom v príprave prejednávania veci súdom, v určení termínu konania a rozhodnutia alebo k priet'ahom vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia, ktorákoľvek zo strán môže podať prostredníctvom tohto súdu sťažnosť pre nečinnosť na nadriadený súd, aby určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu; ak sa nepostupuje podľa odseku 4, súd musí bez meškania túto sťažnosť pre nečinnosť zaslať spolu so spisom a svojím stanoviskom a so stanoviskom predsedu súdu nadriadenému súdu. Postup podľa odsekov 4 a 5 tohto ustanovenia predpokladá zjednanie nápravy, teda odstránenie stavu právnej neistoty strany buď aktuálne konajúcim súdom, alebo nadriadeným súdom, ktorý ak zistí priet'ahy, určí primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu.

10. Ústavný súd už opakovane judikoval, že sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku možno považovať v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde za účinný právny prostriedok, ktorý zákon sťažovateľom na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorého použitie sú sťažovatelia oprávnení podľa osobitného predpisu – Trestného poriadku (II. ÚS 31/09, IV. ÚS 296/2010, IV. ÚS 113/2012, II. ÚS 531/2017, III. ÚS 263/2021). Obdobný názor vo vzťahu k porovnateľnej právnej úprave § 91 rakúskeho Gerichtsorganisationsgesetz (zákon o organizácii súdov) zaujal aj Európsky súd pre ľudské práva (pozri rozsudok vo veci Holzinger proti Rakúsku z 30. 1. 2001, sťažnosť č. 23459/94, bod 16 a nasl.).

11. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta doterajšiu dĺžku napadnutého konania pred okresným súdom a skutočnosť, že v čase podania ústavnej sťažnosti nebol nariadený termín hlavného pojednávania, preto je zrejmé, že mohol a mal ako účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv v rozhodnom období (pred podaním ústavnej sťažnosti, pozn.) využiť práve sťažnosť pre nečinnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku.

12. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti netvrdil, tým menej preukazoval, že by počas súdnej fázy napadnutého trestného konania podal sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku. Vzhľadom na to, že sťažovateľ nevyčerpal právny prostriedok ochrany svojich práv, ktorý mu priznáva zákon (Trestný poriadok), ústavný súd ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Sťažovateľ netvrdil, že sťažnosť nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, v okolnostiach jeho veci preto neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2025

Robert Šorl
predseda senátu